

BŁOGOSŁAWIONY, KTÓRY PRZYCHODZI W IMIENIU PANA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 24 lutego

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ps 23,1-6; J 10,11-15; Ps 22,1-32; 89,28-33; Kol 1,16; Ps 2,1-12; Hbr 7,20-28.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Kamień, który odrzucili budowniczowie, stał się kamieniem węgielnym. Przez Pana się to stało i to jest cudowne w oczach naszych” (Ps 118,22-23).

Psalmy świadczą o osobie i dziele Chrystusa. Odnoszą się do niemal wszystkich przejawów Jego dzieła w planie zbawienia. Życie i dzieło Chrystusa są na różne sposoby zapowiedziane w psalmach, nierzadko z nadzwyczajną precyzją.

Psalmy poruszają między innymi takie tematy jak: boskość Chrystusa, Jego synostwo, Jego posłuszeństwo, Jego gorliwość związaną z Bożą świątynią, Jego tożsamość jako Dobrego Pasterza, wydanie Go, Jego cierpienie, Jego kości nie zostaną złamane oraz Jego śmierć, zmartwychwstanie, wniebowstąpienie, kapłaństwo i królowanie. Wszystko to zostało przepowiedziane na wiele wieków przed przyjściem Jezusa Chrystusa na świat w ludzkim ciele.

Nic dziwnego, że mówiąc o swojej działalności, Jezus przywoływał *Księgę Psalmów* podczas rozmowy z uczniami w drodze do Emaus (zob. Łk 24,44). Między innymi na podstawie tej księgi wykazał im, kim On jest.

Niektóre psalmy, które mają swoje wypełnienie w Chrystusie to: Ps 24, 45, 72 i 101 (mówiące o idealnym Królu i Sędzim) oraz Ps 88 i 102 (modlitwy za cierpiącego Sługę Bożego).

We wszystkich psalmach — w lamentacjach, dziękczynieniach, uwielbieniach oraz wołaniach o sprawiedliwość i ratunek kierowanych przez psalmistów — słyszymy echo modlitwy Chrystusa o zbawienie świata.

Przeczytaj Ps 23,1-6; 28,9; 80,1-2; 78,52-53; 79,13; 100,3. Jak więz Pana z Jego ludem została przedstawiona w tych psalmach?

Obraz Pana jako Pasterza i ludu Bożego jako owiec Jego pastwiska zwraca uwagę na to, iż Bóg prowadzi swój lud i troszczy się o niego, a wierzący polegają na Bogu, iż zaspokoi ich duchowe potrzeby. Obraz ten sugeruje bliskość między Bogiem i Jego ludem, jako że pasterze żyli przy stadzie i troszczyli się o owce. Pasterskie porównanie podkreśla także i to, iż Boża trzoda należy do Pana z dwóch mocnych powodów — z tytułu stworzenia (zob. Ps 95,6-7; 100,3) i na mocy przymierza (zob. Ps 28,9; Hbr 13,20).

Obraz Boskiego Pasterza, który prowadzi Józefa jak trzodę (zob. Ps 80,1-2), nawiązuje przypuszczalnie do błogosławieństwa udzielonego Józefowi przez Jakuba. W błogosławieństwie tym Jakub mówi o Bogu jako Pasterzu Izraela, a zatem psalm nawiązuje do tej wielkiej obietnicy i tego błogosławieństwa (zob. Rdz 49,24).

Starożytni królowie byli nazywani pasterzami swojego ludu (zob. 2 Sm 5,2). Jednak tylko Bóg w pełni zasługuje na ten tytuł, gdyż większość ludzkich królów nie dorastała do takiego miana. Jedynie Jezus Chrystus jest prawdziwym Dobrym Pasterzem ludu Bożego.

Przeczytaj J 10,11-15. Co Jezus powiedział o sobie jako Dobrym Pasterzu?

Ścisła więź między Boskim Pasterzem i Jego trzodą jest zauważalna przez to, iż owce znają głos Pasterza (zob. J 10,4,27). Aż do dziś pasterze na Bliskim Wschodzie rozdzielają stada po prostu, wołając swoje owce, które rozpoznają głos pasterza i podążają za nim.

Czasami Boża trzoda cierpi z powodu rozmaitych ucisków, które bywają postrzegane jako przejawy Bożego niezadowolenia i odrzucenia. Jednak Dobry Pasterz nigdy nie opuszcza swoich zabłąkanych owiec, ale poszukuje ich i ratuje je. Jest to przejmujący obraz więzi Boga z Jego ludem. Dobry Pasterz jest gotowy oddać życie za swoje owce (zob. J 10,11.15) i paradoksalnie stać się Ofiarnym Barankiem dla nich (zob. J 1,29). Jezus powiedział także, że ma inne owce, które jeszcze są poza Jego owczarnią, ale wezwie je do swojego stada (zob. J 10,16).

W jaki sposób na co dzień i praktycznie możesz korzystać z tego, co zostało nam obiecane dzięki temu, że Jezus jest naszym Dobrym Pasterzem?

Przeczytaj Ps 22,1-32; 118,22. Jak Mesjasz został potraktowany przez tych, których przyszedł zbawić?

Wiele psalmów wyraża głęboko negatywne odczucia skrajnego opuszczenia cierpiącego Mesjasza (zob. np. Ps 42,1-12; 88,1-19; 102,1-29). Ps 22 jest bezpośrednim prorocstwem mesjanistycznym, jako że liczne szczegóły tego psalmu nie znajdują historycznego odzwierciedlenia w życiu Dawida, ale idealnie pasują do okoliczności męki i śmierci Jezusa Chrystusa. Jezus na krzyżu modlił się słowami Ps 22,2 (zob. Mt 27,46).

Duchowa męka Chrystusa spowodowana odłączeniem od Ojca wskutek przyjęcia przez Chrystusa grzechów całej ludzkości może zostać zmierzona jedynie głębią Ich bliskości, a właściwie jedności nieznajdującej odpowiedniego porównania (zob. J 1,1-2; 10,30). Jednak nawet tak głębokie i niepojęte cierpienie nie mogło rozzerwać jedności istniejącej między Ojcem i Synem. W swoim poczuciu osamotnienia Chrystus bezwarunkowo ufał Ojcu wbrew najgłębszej rozpacz, jaką odczuwał.

„Na Chrystusa jako naszego Orędownika i Poręczyciela złożone zostały nieprawości nas wszystkich. Został uznany za przestępcę, aby odkupić nas od potępienia przez prawo. Wina wszystkich potomków Adama uciskała Jego serce. Gniew Boży przeciw grzechowi — groźny przejaw Jego niezadowolenia z powodu nieprawości — wypełnił duszę Jego Syna przerażeniem”²⁶.

Groźne zwierzęta — silne byki, ryczące lwy i dzikie psy — symbolizują okrucieństwo i wrogość ludzi wobec Chrystusa porównanego do bezbronnego i bezradnego robaka w ostatnich godzinach Jego życia. Ze zdumiewającą trafnością Ps 22 przytacza złośliwe komentarze tłumu szydzącego z Jezusa oraz Jego słowa skierowane do Ojca (zob. Ps 22,2,9; Mt 27,43). Dostarcza także informacji, iż oprawcy rozdzielili między siebie Jego ubiór (zob. Ps 22,19; Mt 27,35). Ci wszyscy ludzie nie rozumieli, że ten *robak*, którego, jak sądzili, zgnetli, stanie się Kamieniem Węgielnym niebiańskiej świątyni i jej Solidnym Fundamentem (zob. Ps 118,22).

Odrzucony Mesjasz stał się Źródłem Zbawienia dla ludu Bożego, co zostało potwierdzone przez Jego zmartwychwstanie (zob. Mt 21,42; Dz 4,10-12). Chrystus wycierpiał odrzucenie ze strony ludzi, ale Bóg uwielbił swego Syna, czyniąc Go żywym Kamieniem Węgielnym Bożej duchowej świątyni (zob. Ef 2,20-22; 1 P 2,4-8). Dla tych, którzy odrzucają ten Kamień, jedyny Boży środek zbawienia, stanie się On Sędzią (zob. Iz 8,14; Mt 21,44).

Jezus na krzyżu zapłacił osobiście karę za każdy grzech popełniony kiedykolwiek przez ludzi. Jak to, że cierpiał także za ciebie, wpływa na twoje życie tu i teraz. Dlaczego powinieneś postrzegać grzech jako coś wstrętnego?

²⁶ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 556.

Przeczytaj Ps 89,28-33.39-47; 132,10-12. Czego dotyczy przymierze Boga z Dawidem? Co wydawało się zagrażać temu przymierzemu?

Przymierze Boga z Dawidem zawiera obietnicę wiecznego wsparcia rodu Dawida i powodzenia ludu Bożego (zob. 2 Sm 7,5-16; Ps 89,1-5.20-38; 132,12-18). Trwałość tego przymierza była oparta na uroczystej obietnicy Boga oraz wierności króla wobec Boga. Jednak nawet pobożni królowie, tacy jak Dawid, nie zawsze byli wierni Panu. W Ps 89 psalmista lamentuje nad trudną rzeczywistością, która wydaje się wskazywać, że wspaniałe obietnice przymierza Boga z Dawidem zostały zaprzepaszczone. Czyżby Izraelici zostali na zawsze odrzuceni przez Boga? Odpowiedź brzmi oczywiście:

— Nie!

Owszem gniew Boga jest wyrazem Jego sądu (zob. Ps 38,2; 74,1). Jednak gniew ten nie trwa wiecznie, gdyż wieczna miłość Boga przebacza ludziom grzechy, gdy ci okazują skruchę. Jednak póki gniew trwa, Bóg okazuje poważne niezadowolenie ze swojego błądzącego ludu. Izraelici odczuwają gorzkie skutki swojego nieposłuszeństwa i uświadamiają sobie ciężar swoich grzechów (zob. Ps 89,39-47). Jednak pytają: „Dopóki, Panie?” (Ps 89,47), odwołując się przy tym do przemijającej natury Bożego gniewu. Odnowiona nadzieja wypływa z nowego zapewnienia Bożej wierności — pamiętania o Jego łasce (zob. Ps 89,48.51).

Krótko mówiąc, choć ludzka strona przymierza zawiodła, to jednak wierzący mogą polegać na obietnicy niezmiennych Bożych zamierzeń realizowanych przez Mesjasza, który ucieleśnia sprawiedliwość oraz zbawienie Izraela i całego świata. Ostatecznie Bóg zwycięży, a Jego wieczne królestwo będzie istnieć bez końca — nie tylko ze względu na Jezusa, ale także ze względu na lud Boży.

Jezus Chrystus jest Synem Dawida, Mesjaszem (zob. Mt 1,1; Hbr 1,8). Został nazwany „pierworodnym wszelkiego stworzenia” (Kol 1,15), co nawiązuje do Ps 89,28, gdzie Dawid, jako typ Chrystusa, jest nazwany pierworodnym Boga: „Ja zaś uczynię go pierworodnym, najwyższym wśród królów ziemi”.

Tytuł pierworodnego nie wyraża biologicznego statusu Dawida, jako że był on ósmym synem swojego ojca (zob. 1 Sm 16,10-11). Podobnie jest z Jezusem. Ten tytuł oznacza Jego szczególne wyróżnienie i autorytet (zob. Kol 1,16.20-22). Bóg uczynił Jezusa Najwyższym Królem nad całym światem, gdy wzbudził Go z martwych (zob. Dz 2,30-31).

Przeczytaj Kol 1,16.20-22. Czego wersety te uczą o Jezusie i Jego dokonaniach dla nas? Jaką obietnicę dla siebie w nich dostrzegasz?

Przeczytaj Ps 2,1-12; 110,1-3; 89,5.14-18; 110,5-6. Czego wersety te uczą o Chrystusie jako Królu?

Przedstawienie Boga jako Ojca Mesjasza wskazuje na koronację Króla, gdy Król został przyjęty do Bożego przymierza (zob. Ps 2,7; 89,27-29). Ps 2,7 przewiduje zmartwychwstanie Chrystusa i Jego wywyższenie jako nastanie nowego wiecznego przymierza i królewskiego kapłaństwa Chrystusa (zob. Dz 13,33-39; Hbr 1,5; 5,5). Mesjasz zasiada po prawicy Boga jako mający niezrównaną cześć i władzę (zob. Ps 110,1; Dz 7,55-56). „Ponadto zależność między Panem a Pomazańcem (Mesjaszem) sugeruje intencję identyfikowania tego Dawidowego Mesjasza z samym Panem. (...). Jeśli Ten, który zasiada po prawicy, jest Panem, to Pan jest Mesjaszem, a zatem to Jego należy postrzegać jako zasiadającego po prawicy [zob. Ps 110,1.5]”²⁷.

Ostatecznie Chrystus odniesie zupełne zwycięstwo nad swoimi wrogami. Uczynienie nieprzyjaciół podnóżkiem to obraz odzwierciedlający zwyczaj starożytnych królów na Bliskim Wschodzie polegający na postawieniu stopy na barku pokonanego wroga w celu okazania zupełnej dominacji nad nim. Jednak berło Chrystusa nie jest tutaj narzędziem terroru (zob. Ps 2,9; 110,2).

Berło (laska) było pierwotnie insygnium wodzów plemiennych symbolizującym ich przewodnią rolę (zob. Lb 17,17-25). Berło Chrystusa pochodzi z Syjonu, gdyż reprezentuje On lud Syjonu. Jego berło jest symbolem Bożego sądu, który zakończy panowanie zła i rozpocznie niepodzielne panowanie Chrystusa (zob. Ap 2,27; 12,5). Nawet bezbożni królowie otrzymają szansę okazania skruchy i podporządkowania się Mesjaszowi (zob. Ps 2,10-12).

Jeden z wyrazistych opisów ostatecznego zwycięstwa Chrystusa jest zawarty w przedadwentowej scenie w Dn 7. Ukazano tam, iż po tym, jak na sądzie Bożym prawo zostanie „przyznane świętym Najwyższego” (Dn 7,22), Jego królestwo zostanie ustanowione, a królestwo to będzie „królestwem wiecznym” (Dn 7,27). Dzięki ofierze Chrystusa złożonej na krzyżu obietnica Jego królowania jest pewna.

Błogosławieństwo jest obiecane wszystkim, którzy zaufają Prawdziwemu Królowi. Lud Boży będzie się radował najwyższym i sprawiedliwym panowaniem Mesjasza (zob. Ps 2,12; 89,16-18).

Jak dobrze jest wiedzieć, że ostatecznie dobro zatriumfuje nad złem, sprawiedliwości stanie się zadość, a ból i cierpienie przeminą na zawsze. Jak ta prawda powinna nas wspierać, gdy z ludzkiego punktu widzenia wydaje się nam, że zło zwycięża?

²⁷ Jacques Doukhan, *On the Way to Emmaus*, Clarksville 2012, s. 26-27.

Przeczytaj Ps 110,4-7. W jakim sensie kapłaństwo Chrystusa jest wyjątkowe i jakiej nadziei dla nas możemy upatrywać w Jego niebiańskim kapłaństwie?

Bóg daje Mesjaszowi wieczne królowanie (zob. Ps 110,1-3) i najwyższe kapłaństwo według porządku Melchisedeka (zob. Ps 110,4-7). Swoje słowo Pan pieczętuje uroczystą obietnicą (zob. Hbr 6,17). Przymierzenie Boga, iż na pewno da nam doskonałego Kapłana, stanowi oznakę Jego łaski. Ludzkie grzechy i otwarte bunty stale prowokują Boga do odrzucenia Jego ludu, ale Boże przymierzenie jest niezienne i gwarantuje łaskę Bożą uwalniającą skruszonych ludzi od sądu (zob. Wj 32,14; Ps 106,45).

Boża przysięga wprowadza nowy element do przymierza Dawidowego, oznajmia bowiem, że Mesjasz jest nie tylko Królem, ale także i Kapłanem (zob. Ps 110,4). Królowie izraelscy nigdy nie mogli pełnić funkcji lewickich kapłanów (zob. Lb 8,19; 2 Krn 26,16-21). Gdy *Pismo Święte* wspomina o składaniu ofiar przez królów czy lud, wskazuje, że przynosili oni ofiary do kapłanów, a ci je składali w ich imieniu. Ps 110 odróżnia Mesjasza-Króla od królów i kapłanów izraelskich. Wieczne kapłaństwo Chrystusa jest wzorowane na kapłaństwie Melchisedeka, który był królem Salemu (Jerozolimy) i jednocześnie kapłanem Boga Najwyższego (zob. Rdz 14,18-20). *Stary Testament* nigdy nie mówi o królu Dawidzie czy innym izraelskim królu jako posiadającym funkcję kapłańską według porządku Melchisedeka. Inaczej jest tylko w Ps 110 i to wyłącznie w stosunku do Mesjasza. Psalm ten mówi o szczególnym Królu-Kapłanie w dziejach ludu Bożego.

Przeczytaj Hbr 7,20-28. Co wynika z najwyższego kapłaństwa Chrystusa?

Będąc jednocześnie Boskim Królem i Wiecznym Kapłanem, Chrystus posiada jedyną w swoim rodzaju wyższość nad ludzkimi kapłanami i królami. Jego wyższość jest dla nas źródłem nadziei. Chrystus podtrzymuje najwyższe przymierze oparte na Bożej przysiędze, a nie ludzkich deklaracjach. Jest Sługą Niebiańskiej Świątyni. Jego kapłaństwo nie jest narażone z powodu grzechu czy śmierci, jak to się dzieje w przypadku ludzkich kapłanów, a zatem On wstawi się za swoim ludem i zbawia go na zawsze. Pojedyncze dzieło Chrystusa jako doskonałego i współczującego Kapłana daje Jego ludowi trwałą pewność pozostawania w obecności Boga (zob. Hbr 6,19-20). Królewskie kapłaństwo Chrystusa usunie panowanie zła nie tylko z ludzkich serc, ale także i ze świata. On dochowa obietnicy zapisanej w Ps 2, iż każdy naród i każdy władca zostaną poddani królewskiemu sądowi Jezusa Chrystusa (zob. Ps 2,6-9; 110,1-2.5-6). Niezrównane królewskie kapłaństwo Jezusa domaga się od nas zupełnego posłuszeństwa i zaufania.

DO DALSZEGO STUDIUM

Psalmy, będąc modlitwami Chrystusa i o Chrystusie, stanowią wyjątkowe objawienie osoby i pojedynczej służby Chrystusa — Boga z nami (zob. Mt 1,23). Jezus jest Bogiem z nami, gdy w duchowej walce zanosi do Ojca modlitwę wyrażającą poczucie opuszczenia i męki. Jest Bogiem z nami, gdy woła o sprawiedliwość i wybawienie. Jest Bogiem z nami, gdy nie porzuca nas, zagubionych i zrozpaczonych, ale wskazuje nam drogę ku zwycięstwu wiary. On stał się dla nas Wiecznym Kapłanem i Królem, by zbawić nas od wiecznego potępienia z powodu grzechu. W Chrystusie, doskonałym dawidowym Królu, wszystkie uroczyste obietnice Boga dotyczące zbawienia znajdują swoje wypełnienie (zob. 2 Kor 1,20).

Ellen G. White niezwykle trafnie opisała jedność Chrystusa z ludzkością: „Poprzez swoje człowieczeństwo Chrystus dotknął spraw ludzkości; dzięki swej boskości znajdował oparcie w tronie Bożym. Jako Syn Człowieczy dał nam przykład posłuszeństwa. Jako Syn Boży daje nam moc do posłuszeństwa. To Chrystus z krzewu na górze Horeb mówił do Mojżesza:

— »Jestem, który jestem. (...) Tak powiesz do synów izraelskich: ‘Jestem’ posłał mnie do was!« (Wj 3,14).

Była to gwarancja wyzwolenia Izraela. Tak więc gdy przyszedł na podobieństwo człowieka (zob. Flp 2,7), przedstawił się jako Jestem. Dziecię z Betlejem, pokorny i uniżony Zbawiciel, to Bóg, »który objawił się w ciele« (1 Tm 3,16). Do nas zwraca się słowami:

— »Ja jestem dobry pasterz« (J 10,11). »Ja jestem chlebem żywym (...) Ja jestem droga i prawda, i żywot« (J 6,51; 14,6). »Dana mi jest wszelka moc na niebie i na ziemi« Mt 28,18).

— Jestem — oto zapewnienie wszystkich obietnic. — Jestem, nie bójcie się²⁸.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. W jaki sposób Bóg okazał swoją niezachwianą wierność wobec swojego ludu przymierza wbrew ludzkiej niewierności? Jaką pewność daje to walczącym dzieciom Bożym dzisiaj?

2. W jaki sposób wyjątkowe i nadrzędne kapłaństwo Chrystusa według porządku Melchisedeka wzmacnia pewność zbawienia ludu Bożego?

3. Ewangelie wskazują na to, że liczne mesjańskie obietnice zawarte w psalmach wypełniły się w życiu Jezusa Chrystusa. Jak świadczy to o wiarygodności Słowa Bożego? Dlaczego musimy odrzucić wszelkie odczucia i twierdzenia podważające nasze zaufanie do Słowa Bożego?

4. Jaką pociechę niosą nam słowa Chrystusa: „Dana mi jest wszelka moc na niebie i na ziemi” (Mt 28,18)? Jak możemy odnieść tę obietnicę do naszego życiowego doświadczenia?

²⁸ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 15. Przeczytaj także rozdział *Bóg z nami*, w: tamże, s. 11-17.